

[Lisbet Hindsgaul.]

behandling i et udvalg, men iøvrigt vil jeg gerne på mit partis vegne tilsige vor støtte til lovforslagets hurtige vedtagelse i lands-tinget.

Anna Westergaard: I den på de fleste områder hårde og triste tid, vi nu gennemlever, er det et lyspunkt, at vi her i landet har en indstilling, der muliggør gennemførelsen af et lovforslag som det foreliggende, der er en opbyggende foranstaltning med et grundlag af menneskelighed, som tiden ellers ikke er rig på. Lovforslaget er udtryk for en ny forståelse af mennesker, der er kommet på den gale side af tilværelsen i vort samfund, og for alvorlige bestræbelser for, at disse mennesker igen kan indtage en normal plads og udfylde den i det samfund, de nu engang tilhører.

Mange og dybtgående forarbejder og overvejelser — overvejelser, som vi fra vor side ikke ønsker at forlænge — ligger bag dette lovforslag, der nu er vedtaget i det andet høje ting. Det betyder et brud med en forældet opfattelse af lovovertrædernes menneskelige og samfundsmæssige stilling, og det er et udtryk for, at samfundet vil række en virkelig hjælpende hånd til dem, der vender tilbage, og som søger mulighed for at finde en normal plads i samfundet, og give dem en reel chance for at finde denne plads og gøre nytte dér i stedet for at blive en byrde og en ulempe.

Mit parti glæder sig over den indstilling, der ligger bag lovforslaget, og finder, at forslaget har truffet det rigtige ved principielt at slå fast, således som det udtrykkes i den ændrede affattelse af straffelovens § 78, stk. 1, at strafbart forhold ikke medfører tab af borgerlige rettigheder, samtidig med, som det angives i stk. 2, at det bestemmes, at den, der er dømt for strafbart forhold, kan udelukkes fra at udøve visse virksomheder, såfremt det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug af den pågældende stilling. Hermed må samfundet efter vor opfattelse i dette forhold være tilstrækkelig beskyttet mod den risiko, der kan være forbundet med den nye ordning. I denne retning virker det iøvrigt også beroligende, at rettighedsfortabelse nu har været afskaffet i 15 år i Sverige, uden at det har medført skadelige resultater.

Mit parti har ikke noget ønske om at få dette lovforslag i udvalg, men vi vil naturligvis gerne medvirke i et sådant udvalg. Vi betragter gennemførelsen af det foreliggende lovforslag som et betydeligt frem-

skridt, og vi medvirker med glæde til dets hurtige vedtagelse, også i dette høje ting.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for de velvillige bemærkninger, der er fremsat om dette lovforslag. Det ærede medlem fru Ingeborg Hansens betragtninger er jeg særlig glad for, fordi det ærede medlem, som har forsvaret så mange personer i straffesager i årenes løb, har en ganske særlig indsigt i disse spørgsmål. Den mentalitetsændring, som det ærede medlem omtalte som ønskelig, tror jeg er på vej. Jeg tror, at arbejdet for at skabe den i høj grad er blevet udbygget gennem det arbejde, som Dansk Forsorgsselskab efter sin rekonstruktion i øjeblikket foretager. Herved udbygges kontakten mellem de straffede personer og arbejdsgiverne og fagforeningerne.

Det ærede medlem hr. Elmquist udtalte efter sine mange betragtninger som sit hovedsynspunkt, at dette lovforslag havde det rigtige princip. Det var i og for sig det, der var det væsentligste for mig i de bemærkninger, som det ærede medlem fremsatte.

Det ærede medlem udtalte, at det jo nu blev domstolenes sag at skabe en så ensartet praksis som muligt. Jeg tror, at man netop derved er nået et væsentligt skridt fremad sammenlignet med den lovgivning, som er gældende i øjeblikket, hvorefter en ensartet praksis har været umulig, netop fordi afgørelserne var henlagt til så mange forskellige administrationsgrene.

Det ærede medlem var endvidere inde på de betragtninger, som professor Alf Ross og landsdommer Trolle har fremsat i „Ugeskrift for Retsvæsen“. Det er jo således, at de lærde jævnlig er uenige, og det er de også på dette område. Jeg personlig er tilhænger af de betragtninger, som professor le Maire har gjort gældende, hvorefter den offentlige autorisation eller godkendelse i sig selv ikke kan give nogen garanti for den pågældendes moralske standard, men udelukkende for hans kyndighed i det pågældende hverv.

Det ærede medlem nævnte et par eksempler, jeg hæftede mig særlig ved. Det var eksemplerne vedrørende kørelærerne: en kørelærer, der havde gjort sig skyldig i en sædelighedsforbrydelse, og en kørelærer, der havde gjort sig skyldig i overtrædelse af kriselovgivningens bestemmelser. Jeg tror, at en kørelærer, der har overtrådt bestemmelserne i straffelovens kapitel 24, næppe vil få tilladelse til fortsat at virke som